

Hồi 20

Đại Sư và Cầm Đồng

ặt đất càng tối tăm, người đó từ từ từ trong bóng tối bước ra, bước vào ánh đèn.

Sắc mặt của y cũng trắng nhợt. Cơ hồ giống như Phó Hồng Tuyết, trắng đến trông suốt, trắng đáng sợ.

Ánh mắt của y rất sáng, lại mang đến một thứ sâu muộn hư không khó tả.

Đại hán thất kinh nhìn y, không nhìn được, hỏi:

- Đã biết hấn phải giết, người còn đến sao ?

Người đó đáp:

- Ta không thể không đến.

Đại hán hỏi:

- Tại sao ?

Người đó đáp:

- Bởi vì ta cũng muốn giết hấn.

Đại hán hỏi:

- Cũng không thể không giết ?

Người đó gật gật đầu, thốt:

- Mỗi người trong một đời ít nhiều đều phải làm chuyện mà hấn không nguyện làm, bởi vì hấn căn bản không có đất để lựa chọn.

Đại hán nhìn y, lại nhìn Phó Hồng Tuyết, lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa mê hoặc. Thứ chuyện này dạng người như gã vĩnh viễn không hiểu được. Nhưng gã đã có cảm giác có một luồng sát khí. Vùng đất đằng trước cái rạp nho nhỏ đó giống như đột nhiên biến thành hình trường sát nhân, thậm chí so với sát khí trên hình trường còn cường liệt hơn, càng đáng sợ hơn.

Mục quang của người từ trong bóng tối đi ra chuyển về phía Phó Hồng Tuyết, ánh mắt càng u buồn.

Vô tình.

Tiêu Tứ Vô vốn là người vô tình.

Y đột nhiên thở dài một hơi, thốt:

- Người nên biết ta vốn tịnh không muốn đến.

Phó Hồng Tuyết vẫn trầm mặc như trước. Hấn phảng phất đã say, đã tê dại, thậm chí bàn tay nắm cán đao cũng đã mất đi sự ổn định như bàn thạch ngày xưa, nhưng tay của hấn vẫn nắm chặt đao, đao của hấn tịnh không thay đổi.

Tiêu Tứ Vô nhìn đao của hấn, thốt:

- Ta tin sớm muộn gì cũng có một ngày có thể phá đao của người.

Phó Hồng Tuyết đã có nói qua:

- Ta đợi người.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta vốn cũng muốn đợi đến ngày đó mới đi kiếm người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên thốt:

- Vậy thì hiện tại người không nên đến.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Nhưng ta đã đến.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Biết rõ ràng không nên đến, tại sao lại phải đến ?

Tiêu Tứ Vô không ngờ lại cười, nụ cười đang sung mãn lại biến mất:

- Người có bao giờ làm chuyện mình biết rõ là không nên làm chưa ?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Hấn đã làm qua.

--- Có những chuyện biết rất rõ không nên làm, lại khơi khơi không đi làm không được, cả mình cũng vô phương tự khống chế.

--- Những chuyện đó bản thân phảng phất có thứ lực dụ hoặc bất khả kháng. Hơn nữa còn có những chuyện không nên làm mà đã làm, lại chỉ bất quá vì bị hoàn cảnh bức bách, cả trốn tránh cũng đều vô phương trốn tránh.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta đã tìm người ba lần, ba lần ta đều phải giết người, ba lần người đều thả ta.

Phó Hồng Tuyết lại trầm mặc.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Ta biết người luôn luôn đều không muốn giết ta.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người cũng biết vì sao ta không muốn giết người ?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Vì người đã rất lâu không gặp đối thủ, người cũng muốn đợi đến một ngày, xem coi ta có thể phá được đao của người hay không.

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Tung hoành vô địch, tịnh không phải là chuyện khoái trá như trong tưởng tượng của người khác. Đến lúc một người không có đối thủ, thậm chí còn tịch mịch hơn so với không có bằng hữu.

Tiêu Tứ Vô thốt:

- Nhưng ta biết hiện tại người cũng không thể đợi nữa, lần này người nhất định phải giết ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Tứ Vô đáp:

- Bởi vì người đã vô phương khống chế lấy mình.

Ánh mắt của y trống không, nhìn giống như người chết, nhưng y vẫn cười:

- Bởi vì người đã không còn là Phó Hồng Tuyết ngày xưa.

--- Hiện tại người chỉ bất quá là đao phủ thủ.

Câu nói đó y không nói ra, đao của y đã bay tới, tấn tốc, chuẩn xác, trí mệnh.

Y tuy biết rõ một đao đó tất nhất định bị Phó Hồng Tuyết phá, nhưng lúc y phóng đao, vẫn sử dụng toàn lực.

Bởi vì y có lòng "thành", ít ra có lòng "thành" đối với đao của y.

Ý nghĩa của chữ "thành" đó, là một thứ tinh thần kính trọng nghề nghiệp, không chịu cúi đầu. Chưa đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng, tuyệt không bỏ qua cơ hội cuối cùng, tuyệt không bỏ qua một phân nỗ lực cuối cùng.

Có thể làm được điểm đó tịnh không phải dễ dàng.

Vô luận là ai có thể làm được điểm đó, vô luận làm chuyện gì đều nhất định thành công. Chỉ tiếc là y không còn có cơ hội, bởi vì con đường y đi lại là con đường không nên đi.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết đã bạt đao.

Đao quang lóe lên một cái, đầu lâu rơi xuống đất.

Màn sương máu tươi bao trùm không khí dưới ánh đèn vàng mù mờ.

Ánh đèn biến thành đỏ lửng, mặt người lại xanh dờn.

Huyết dịch toàn thân đại hán đó đều đã đông lại, hô hấp gần như dừng hẳn.

Gã cũng dụng đao, gã cũng giết người, nhưng hiện tại gã nhìn thấy một đao của Phó Hồng Tuyết, mới biết cái mình dùng căn bản không thể tính là đao.

Gã thậm chí có cảm giác trước đây mình căn bản không thể tính là có giết người qua.

Ánh đèn lại vàng mờ mịt.

Gã bắt đầu ngẩng đầu, đột nhiên phát giác Phó Hồng Tuyết đã không còn dưới ánh đèn.

Ánh đèn chiếu không tới chỗ đó, vẫn còn là một màn hắc ám.

“Ta vốn đích xác đã có thể không giết y, tại sao lại giết y ?”

Phó Hồng Tuyết nhìn đao trong tay, đột nhiên minh bạch vì sao Tiêu Tứ Vô phải đến.

Bởi vì y biết Phó Hồng Tuyết đã vô phương khống chế chính mình, y nghĩ y đã có cơ hội đả bại Phó Hồng Tuyết.

Y gấp rút muốn tử thí, cho nên y đã không đợi cho đến một ngày đó. Đợi chờ là một chuyện thống khổ, y tính ra vẫn còn rất trẻ.

Phán đoán của Phó Hồng Tuyết tịnh không sai, hấn tính ra cũng còn rất trẻ.

Vậy ai sai ?

Không cần biết là ai sai, áp lực và nỗi tiêu cực trong tâm của hấn đều đã vô phương giảm nhẹ, bởi vì người hấn giết trước đây hấn tuyệt không chịu giết.

“Có phải xem ra quả thật đã vô phương khống chế lấy chính mình ?”

“Có phải ta quả thật đã biến thành đao phủ thủ ?”

“Có phải ta chẳng sớm thì muộn sẽ có một ngày phát điên ?”

oOo

Cái bàn rộng dài không có ai ngồi, căn phòng rộng lớn cũng không có một tiếng động, bởi vì Công tử Vũ đang trầm tư.

“Tiêu Tứ Vô tự mình chịu đi ?” Hồi nãy y mới hỏi.

“Các người dùng phương pháp gì để cho gã chịu đi ?”

“Bọn tôi để cho gã nghĩ đã có cơ hội giết Phó Hồng Tuyết”.

“Kết quả ra sao ?”

“Kết quả Phó Hồng Tuyết giết gã”.

“Cũng là gã xuất thủ trước ?”

Hiện tại Công tử Vũ đang trầm tư, đối tượng nghĩ tới đương nhiên là Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới đáng để cho y trầm tư.

Trừ Phó Hồng Tuyết ra, hiện tại cơ hồ đã không còn ai có thể làm cho y hứng thú.

Bên ngoài cửa sổ đã chạng vạng tối, hương hoa lạng đù trong gió đêm thoang thoảng, y đột nhiên mỉm cười:

- Hắn vẫn còn có thể giết người, một đao vẫn còn có thể trí mạng, nhưng hắn đã quá nhanh.

Y lại hỏi:

- Người có biết hắn vì sao lại quá nhanh không ?

Người y nhìn tịnh không phải là Cố Kỳ trước mặt, mà là một người đứng sau lưng.

Không có ai chú ý đến người đó, bởi vì gã thật sự quá trầm mặc, quá an tĩnh, quá bình phàm. Giống như cái bóng của Công tử Vũ.

Không có ai đi chú ý một cái bóng, nhưng câu nói đó của Công tử Vũ tịnh không phải hỏi Cố Kỳ, mà là hỏi gã.

Có phải Cố Kỳ không thể giải thích chuyện đó, mà chỉ có gã có thể giải thích ? Có phải gã biết còn nhiều hơn so với Cố Kỳ ?

- Một người nếu đã đến lúc quá nhanh, nhất định có khuyết khẩu lộ ra.

- Khuyết khẩu ?

"Giống như thứ khuyết khẩu lúc dê vỡ". Gã dùng từ tuy rất kỳ quái, lại chính xác thích hợp.

"Phó Hồng Tuyết đã có khuyết khẩu ?" Công tử Vũ hỏi lại.

- Hắn vốn không muốn giết Tiêu Tứ Vô, hắn đã tha Tiêu Tứ Vô ba lần, lần này hắn lại vô phương tự khống chế lấy mình.

- Đó là khuyết khẩu của hắn ?

- Đúng.

Nụ cười của Công tử Vũ càng khoái trá.

- Hiện tại chúng ta bắt tất phải dẫn người cho hắn giết sao ?

- Còn phải dẫn người.

- Ai ?

- Chính hắn.

Cái bóng dùng từ ngữ càng kỳ quặc:

- Thiên hạ vốn chỉ có mình hắn có thể giết Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng

Tuyệt mới có thể giết chính hắn.

o0o

Có chuyện gì tàn khốc hơn so với giết người ?

Bức người tự sát so với giết người lại càng tàn khốc, bởi vì, trong quá trình thời gian trải qua đó, càng dài càng thống khổ.

Đêm dài, dài đáng sợ.

Đêm dài đã gần tàn.

Phó Hồng Tuyết dừng chân, nhìn sương sớm trắng hếu phì phà giữa hàng rào trúc và bụi hoa.

Cả một đêm dài chậm chạp đó, hắn đã vượt qua. Hắn còn có thể vượt qua bao lâu nữa ?

Mệt mỏi, khát nước, đầu nhức như muốn nứt ra, môi cũng khô nứt nẻ, hắn căn bản không còn biết thời gian và địa điểm, không biết đây là hàng rào tre của nhà ai, bụi hoa của nhà ai.

Hắn đã đi quá lâu, hắn dừng ở đây, bởi vì trong đó có tiếng đàn.

Tiếng đàn lượn lờ, phảng phất hòa vào sương sớm ngọt ngào lơ lửng từ cõi hư vô.

Hắn tịnh không muốn dừng chân ở đây, cũng không biết mình vì sao đã dừng chân.

Tiếng đàn phiêu diêu, giống như thân nhân ở phương xa kêu gọi.

Hắn không có thân nhân, nhưng hắn nghe thấy tiếng đàn đó, tâm linh lập tức dâng tràn một thứ cảm giác kỳ diệu, sau đó cả người hắn đều đã hòa tan trong tiếng đàn thành một khối, chuyện giết người máu chảy, đột nhiên biến thành rất xa vời.

Từ khi hắn giết Nghê gia huynh muội, đây là lần đầu hắn có cảm giác hoàn toàn thoải mái.

Đột nhiên nghe "tang" một cái, tiếng đàn đoạn tuyệt, trong tiểu viện lại truyền ra tiếng người:

- Nghĩ không ra bên ngoài cửa còn có tri âm, sao không vào ngồi xuống ?

Phó Hồng Tuyết không nghĩ ngợi gì, đẩy cửa tiến vào.

Trong tiểu viện, hoa lá sum suê, có tịnh xá, một lão nhân tóc bạc vận y phục xanh đậm đã đứng lên chấp tay cúi đầu nghênh tiếp.

Phó Hồng Tuyết không ngờ cũng chấp tay cúi đầu đáp lễ, hỏi:

- Khách không mời mà đến, làm sao dám để lão ông tự mình nghênh tiếp ?

Lão nhân mỉm cười:

- Quý khách dễ có, tri âm khó cầu, nếu không thân mình nghênh tiếp, tất là người bất cung bất kính, làm sao có thể học đàn ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mạn phép.

Lão nhân thốt:

- Mời.

Trong nhả thất có một cái tháp gỗ nhỏ, trên tháp có một cây đàn.

Đàn hình thức cổ nhả, xem ra ít nhiều đã là cổ vật trên ngàn năm, cầm vĩ lại đã bị cháy sém.

Phó Hồng Tuyết động dung:

- Có lẽ nào đó là thiên hạ đệ nhất danh cầm "Tiêu Vĩ" tương truyền từ xưa ?

Lão nhân mỉm cười:

- Các hạ có nhãn lực rất tốt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Lão trượng có phải là Chung đại sư ?

Lão nhân đáp:

- Lão hủ chính là họ Chung.

Phó Hồng Tuyết lại chấp tay. Đây là lần thứ nhất hấn đối với người ta tôn kính như vậy, hấn tôn kính tịnh không phải là người đó, mà là cầm nghệ thiên hạ vô song của lão; nghệ thuật cao thượng độc đáo, nhân cách cao thượng độc lập, đều đáng để tôn kính như nhau.

Trên tháp gỗ không vấy chút bụi trần, Chung đại sư tháo giày, ngồi xếp bằng:

- Người cũng ngồi đi.

Phó Hồng Tuyết không ngồi. Trên người hấn ô ướ mùi máu, đã rất lâu chưa tắm gội.

Chung đại sư thốt:

- Trong căn phòng nhỏ cũ kỹ này của lão hủ tuy chỉ có một đàn một ghế, người có thể đi vào lại không có.

Lão ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Người có biết tại sao ta mời người tiến vào ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Chung đại sư thốt:

- Bởi vì ta xem y phục người tuy không chỉnh tề, tâm lại sáng như gương, người hà tất phải tự cảm thấy mình dơ dáy ?

Phó Hồng Tuyết cũng ngồi xuống.

Chung đại sư mỉm cười, tay ve vuốt dây đàn, "tang" một tiếng, tiếng đàn lượn lờ, lập tức chiếm cứ tâm linh Phó Hồng Tuyết.

Tay của hắn vẫn còn nắm chặt đao, nhưng hắn đột nhiên có cảm giác thanh đao đó quá dư, đó cũng là lần thứ nhất hắn có thứ cảm giác đó, tiếng đàn phảng phất đưa hắn đi một thế giới trời đất khác, ở đó không có đao, cũng không có không khí độc hại.

--- Người vì sao lại phải giết người ? Không những tự mình đi giết người, còn phải bức người khác đi giết người ?

Bàn tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết đã từ từ thư thả. Hắn vốn thật sự đã tiếp cận bến bờ sụp đổ, nhưng lạc vào tiếng đàn, hắn đã được giải thoát.

Thanh âm tuy xa xăm, lọt vào tai lại rõ ràng thanh tao. Lúc đó, đằng xa đột nhiên cũng truyền tới "tang" một tiếng, phảng phất cũng là tiếng đàn.

Tay đàn của Chung đại sư đột nhiên run lên một cái, "cách" một tiếng, năm dây đàn đều đứt.

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết đã biến đổi, giữa thiên địa đột nhiên biến thành một khung tĩnh mịch chết người, Chung đại sư động cũng không động, ngồi yên tại đó, thần tình buồn bã, lại có vẻ thất thần, xem chừng đột nhiên già đi mười tuổi.

Phó Hồng Tuyết nhin không được, hỏi:

- Có lẽ nào đại sư nghe được diêm hung gì đó ?

Chung đại sư chẳng nói chẳng rằng, phương xa lại có một tiếng đàn, mồ hôi lạnh trên trán lão lăn không ngớt. Đợi đến lúc tiếng đàn lại vang lên, lão nhân trầm tĩnh cao nhã đó đột nhiên từ trên tháp phóng xuống, vừa mang giày vào, đã xông ra ngoài.

Một cơn gió từ bên ngoài phất đến, những sợi dây đàn đứt đoạn còn dính trên đàn rung rung trong gió, chừng như tinh linh của cổ cầm đã phục sinh, cũng muốn bay ra với lão, xem coi ai đang dạo đàn nơi xa xa ?

Phó Hồng Tuyết cũng bay theo.

Dây đàn đứt đoạn, người già theo, cả hoa lá trong tiểu viên đó, phảng phất cũng biến thành tiểu tụy trong phút chốc.

Cuối con hẻm dài, là một con đường dài. Cuối con đường dài, là một cái chợ.

Hiện tại chính là giờ chợ sáng mở cửa, trong chợ đầy đủ các thức các dạng người, đầy đủ các thức các dạng thanh âm.

Người đều là tục nhân, thanh âm cũng là tục thanh. Chung đại sư bất tục đó đến đây để tìm cái gì ?

Trên đôi giày và đôi chân không nhiễm chút bụi trần của lão đã dính đầy bùn đất, ngây dại đứng tại đó nhìn xung quanh, chững như một thiếu phụ mất túi tiền thất thân.

Cầm Thánh vang danh thiên hạ, làm sao lại biến thành bộ dạng như vậy ?

Phó Hồng Tuyết vốn không phải là người nói nhiều, lại nhịn không được:

- Đại sư muốn tìm cái gì ?

Chung đại sư trầm mặc, trên mặt dâng một thứ biểu tình kỳ quái, rất lâu mới trả lời:

- Ta muốn tìm một người, ta nhất định phải tìm ra người đó.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người nào ?

Chung đại sư đáp

- Một vị cao nhân tuyệt thế vô song.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ông ta là cao thủ môn nào ?

Chung đại sư đáp:

- Cầm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Cầm của ông ta so với đại sư còn cao hơn ?

Chung đại sư thở dài một hơi:

- Một tiếng đàn của ông ta đã đủ làm cho ta cả đời không dám nói.

Phó Hồng Tuyết lại không khỏi động dung:

- Đại sư đã biết người đó ở đâu ?

Chung đại sư đáp:

- Tiếng đàn truyền ra ở đây, ông ta tất cũng ở đây.

Phó Hồng Tuyết thốt

- Nơi đây chỉ là một cái chợ.

Chung đại sư thở dài:

- Bởi vì đây là chợ mới nói ông ta cao tuyệt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao ?

Mục quang của Chung đại sư nhìn xa xăm, thất thần:

- Bởi vì người ông ta tuy ở nơi phàm tục, tâm lại xa tuốt trên cả mây trắng, vạn sự vạn vật nơi phàm tục đều không ảnh hưởng đến tâm như nước suối trong veo của ông ta.

Phó Hồng Tuyết trầm mặc, từ từ ngẩng đầu, đột nhiên nói lớn:

- Người đại sư nói có lẽ nào là ông ta ?

Trong chợ có quây bán thịt.

Vô luận là trong chợ nào cũng đều có quây bán thịt.

Có quây bán thịt là có đồ tể.

Vô luận là gã đồ tể ở nơi nào cũng đều có điểm ngang tàng phách lối, luôn tự coi mình cao quý hơn mấy chủ hàng khác.

Bởi vì gã có thể sát sinh mà không sợ vấy máu.

Gã đồ tể đó đang xẻ thịt. Gần bàn xẻ thịt còn có một khối đá lớn, một người đang dựa mình bên dưới khối đá.

Một bạch y nhân lơ dờ uể oải.

Mặt đất ẩm ướt nhầy nhụa, còn có rất nhiều thiếu phụ mang guốc đang mua rau quả, người đó lại không thèm để ý, lơ dờ uể oải ngồi trên đất bùn. Trên đầu gối ông ta không ngờ có một cây đàn.

Ông ta phảng phất đang dạo đàn, dây đàn lại không phát âm.

Chung đại sư đã đi tới, cung cung kính kính đứng trước mặt ông ta, chấp tay cúi đầu.

Người đó lại đang nhìn bàn tay mình, không ngẩng đầu dậy.

Thần tình của Chung đại sư lại càng cung kính, không ngờ tự xưng là đệ tử:

- Đệ tử Chung Ly ...

Bạch y nhân điềm đạm thốt:

- Có lẽ nào là Cầm Trung Chi Thánh Chung đại sư ?

Trên trán Chung đại sư đột nhiên xuất mồ hôi lạnh, ấp úng nói:

- Quân Tử Cầm dây đàn một khi động, đã diệu tuyệt thiên hạ, tại sao không còn chơi nữa ?

Bạch y nhân đáp:

- Ta sợ.

Chung đại sư ngạc nhiên:

- Sợ ? Sợ cái gì ?

Bạch y nhân đáp:

- Ta sợ người gục đầu chết trên Tiêu Vĩ Cầm của người.

Chung đại sư cúi đầu, mồ hôi tuôn ra như mưa, lại nhịn không được, hỏi:

- Quân tử đến từ phương xa ?

Bạch y nhân đáp:

- Đến từ phương xa, lại không biết đi đâu.

Chung đại sư hỏi:

- Dám xin thỉnh giáo cao tánh đại danh.

Bạch y nhân đáp:

- Người cũng bất tất phải thỉnh giáo, ta chỉ bất quá là cầm đồng mà thôi.

Cầm đồng ? Người như vậy lại đi làm cầm đồng cho người khác ? Ai có cầm đồng như vậy ?

Chung đại sư không thể tin được, chuyện đó quả thật làm cho lão vô phương tưởng tượng, lão lại nhịn không được, phải hỏi:

- Quân tử đã tài cao như vậy, sao lại phải khuất cư dưới bóng người ta ?

Bạch y nhân điềm đạm đáp:

- Bởi vì ta vốn không như người.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người là ai ?

Bạch y nhân mỉm cười:

- Người đã biết ta là ai, người cũng nên biết y là ai.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao:

- Công tử Vũ ?

Bạch y nhân mỉm cười:

- Người quả nhiên đã biết.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên xuất thủ như thiểm điện, chớp lấy tay của lão, ai biết được Chung đại sư đã phóng qua, dụng lực chặn Phó Hồng Tuyết lại, la lớn:

- Không thể thương hại đến đôi tay đó, đó là quốc thủ thiên hạ vô song.

Bạch y nhân cười lớn, gã đồ tể đang giơ đao xẻ thịt đột nhiên chém một đao xuống đầu Phó Hồng Tuyết.

Gần bàn chặt thịt cũng có một người dùng cán cân điểm nhanh lên ba đại huyết "kỳ môn", "tương đài", "huyền dạng" của Phó Hồng Tuyết.

Một thiếu phụ đang lựa rau trong rổ gần đó cũng kéo rổ rau quăng xuống đầu Phó

Hồng Tuyết.

Đằng sau có một người đang gánh hai cái lồng gà đi qua, không ngờ lại xoay tròn gánh quật vào lưng Phó Hồng Tuyết.

Giữa lúc đó, đột nhiên đao quang lóe lên một cái, "choang" một tiếng, đòn gánh gãy, rễ rau đã nát vụn, cán cân bị chặt làm hai, dao chặt thịt bay vụt lên, cán dao còn dính bàn tay đầm máu.

Gà trong lồng bay ra tứ tán, trong chợ hỗn loạn giống như bong bóng trong nồi nước sôi.

Bạch y nhân dựa lưng vào khối đá lại đã biến mất không còn thấy đâu.

Đám đông bu lại, gã đồ tể, gã cầm cân, thiếu phụ mua rau, gã bán gà, đều đã biến mất trong đám người. Tiếng đàn lại vang lên từ xa xa.

Phó Hồng Tuyết vệt đường phóng ra, ở đâu cũng có người, lại không thấy người hấn muốn tìm, nhưng hấn lại nghe tiếng đàn.

Tiếng đàn từ đâu truyền tới, hấn liền đi tới đó, hấn đi tịnh không nhanh, tiếng đàn phiêu diêu hư vô đó, người nào cũng đều vô phương tiêu thụ, đi nhanh để làm gì ?

Hấn cũng không chịu thua cuộc. Chỉ cần đằng trước còn có tiếng đàn, hấn cứ bước về phía trước, Chung đại sư không ngờ cũng đi theo sau, đôi giày trắng như tuyết đã rách nát, thậm chí cả song cước cũng đều trầy trụa, cũng không biết đã đi bao lâu rồi.

Mặt trời dần dần lên cao, bọn họ đã ra khỏi chợ, ra khỏi thành trấn, gió cuối xuân vi vu, thổi lùa ruộng lúa xanh ngát, rặng núi xa xa uốn lượn, mặt đất mềm mại giống như bộ ngực xử nữ, hấn như đang đi vào lòng "nàng".

Bốn bề là núi đồi xanh ngát, một dòng suối róc rách trôi, tiếng đàn phảng phất ở nơi sơn cùng thủy tận.

Vào sâu trong núi, nước đã lặng lẽ, nhỏ nhẹ thấm vào cái hồ nho nhỏ, gần đó có một căn nhà nho nhỏ.

Trong căn nhà gỗ có một cây đàn, một tấm chiếu, lại không có người.

Trên cầm đài phảng phất còn có dư âm, dưới cầm đài có một tấm đoản tiên.

Đao khuyết cầm đoạn, nguyệt lạc hoa điều,

Công tử như long, cao tường cửu thiên.

Không gian núi non yên ắng.

Chung đại sư nhìn rặng núi xa xa, trầm mặc một hồi rất lâu, mới từ từ thốt:

- Nơi đây quả thật là địa phương tốt, người có thể không đi, bắt tất phải đi, người không thể đi, còn quyết định được cái gì ?

Phó Hồng Tuyết nhìn lão, đợi lão nói hết.

Chung đại sư lại trầm mặc rất lâu, thốt:

- Ta đã không chuẩn bị đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không muốn đi ? Hay là không thể đi ?

Chung đại sư không hồi đáp, lại quay đầu nhìn hấn, hỏi ngược:

- Người thấy ta bao nhiêu tuổi rồi ?

Đầu lão bạc trắng, trên mặt đã đầy những nếp nhăn thống khổ do tâm lực kiệt quệ, xem chừng mệt mỏi già nua. Phó Hồng Tuyết nhìn thoáng thấy lão già hơn mình quá nhiều.

Lão tự hồi đáp câu hỏi của mình:

- Ta từ lúc thiếu niên đã thành danh, năm nay chỉ mới ba mươi.

Phó Hồng Tuyết nhìn khuôn mặt mệt mỏi và đầu tóc bạc trắng của lão, tuy không nói gì, lại cũng không khỏi để lộ vẻ kinh ngạc.

Chung đại sư mỉm cười:

- Ta biết người thấy ta nhất định đã là một lão nhân, đầu tóc ta đã bạc trắng từ nhiều năm trước.

Trong nụ cười của gã ngập tràn nỗi đấng cay:

- Bởi vì tâm huyết của ta đã hao tận, ta tuy dùng cầm nghệ mà đạt được vinh dự và an nhàn mà mộng tưởng của người khác cũng không thấy được, cây đàn đó cũng đã hút cạn tinh cân mãnh cốt của ta.

Phó Hồng Tuyết thông hiểu ý tứ của gã, một người nếu đã hoàn toàn trầm mê như vậy, xem chừng đã làm một vụ giao dịch với ma quỷ.

--- Người nếu muốn ta cho người toàn bộ, người cũng nhất thiết giao cho ta toàn bộ, kể cả sinh mệnh và linh hồn của người.

Chung đại sư thốt:

- Đó vốn là một mối giao dịch công bình, ta tịnh không hối hận gì, nhưng hiện tại ...

Gã ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết:

- Người học đạo, người nếu cũng giống như ta, vì đạo mà dâng hết, lại đột nhiên phát hiện người khác búng tay cũng có thể hạ được người, người sẽ ra sao ?

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp.

Chung đại sư thở dài, từ từ thốt:

- Thứ chuyện đó người đương nhiên không hiểu, đối với người mà nói, một thanh đao là đao, tịnh không có ý nghĩa gì đặc biệt.

Phó Hồng Tuyết muốn cười, cười lớn. Hắn đương nhiên cười không nổi.

Đao chỉ bất quá là một thanh đao ? Có ai biết thanh đao đó có ý nghĩa gì đối với hắn ? Có phải hắn cũng đã làm một chuyến giao dịch với ma quỷ như vậy, cũng đã trả hết mọi giá như vậy, hắn được cái gì ?

Trên thế gian có lẽ có người thứ hai có thể hiểu rõ chuyện này hơn hắn, nhưng hắn không nói ra. Đắng cay đã tẩm nhập vào tận xương máu của hắn, cả ối cũng không ối được.

Chung đại sư lại mỉm cười:

- Không cần biết ra sao, người và ta có thể tương kiến, tính ra cũng là có duyên, ta còn muốn tấu một khúc vì người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn sau này ?

Chung đại sư đáp:

- Sau đó nếu người muốn đi, thì cứ đi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không đi ?

Chung đại sư đáp:

- Ta ? Ta còn có thể đi đâu ?

Phó Hồng Tuyết chung quy đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của gã. Nơi đây là địa phương tốt, gã đã chuẩn bị chôn mình tại đây. Đối với gã mà nói, sinh mệnh đã không còn vinh diệu, mà lại là sỉ nhục, gã sống hoàn toàn vô nghĩa.

"Tang" một tiếng, tiếng đàn lại vang lên.

Bên ngoài cửa sổ đã chạng vạng tối, bóng tối giống như tấm màn mỏng là đà rơi xuống, bao trùm sơn cốc.

Tiếng đàn bi ai của gã phảng phất một cung nga tóc bạc trải qua bao ly loạn muốn kể cho người ta nghe chuyện nhân sinh bi khổ.

Trong sinh mệnh nếu còn có hoan lạc, cũng chỉ bất quá là mây khói vụt qua, chỉ có bi thương mới vĩnh viễn tồn tại.

Sinh mệnh một người vốn ngắn ngủi, vô luận là ai cũng đều không tránh khỏi cái

chết.

Vậy thì sống để làm chi ?

Tại sao lại phải tranh đấu vùng vẫy ? Tại sao phải đau khổ chịu đựng khó khăn ? Tại sao không thấu hiểu chỉ có cái chết mới an nghỉ vĩnh viễn ?

Sau đó tiếng đàn lại bắt đầu kể về cái chết an tường mỹ lệ, một thứ mỹ lệ an tường tuyệt không ai có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ có tiếng đàn của gã mới có thể biểu đạt.

Bởi vì chính gã vốn đã trầm mê trong mỹ mộng cái chết.

Bàn tay tử thần phảng phất cũng đang vuốt ve dây đàn, khuyên người bỏ cuộc, tìm chết để đạt tới mộng cảnh vĩnh viễn an nghỉ.

Ở đó, không còn khổ nạn, cũng bất tất phải vì ai mà tranh đấu vùng vẫy.

Ở đó, không có người phải đi giết người, cũng không có người bắt người khác đi giết người.

Nơi đó không còn nghi ngờ gì nữa cùng là cái đích mà không ai có thể kháng cự.

Tay Phó Hồng Tuyết đã bắt đầu run lấy bầy, y phục đã đầm ướt mồ hôi lạnh. Sinh mệnh nếu như bi khổ như vậy, vì sao nhất định còn phải sống ?

Bàn tay cầm đao của hắn càng bóp chặt. Hắn có chuẩn bị bạt đao không ? Bạt đao giết ai ?

--- Chỉ có mình hắn mới có thể giết Phó Hồng Tuyết, cũng chỉ có Phó Hồng Tuyết mới có thể giết chính hắn.

Tiếng đàn càng bi thương, sơn cốc càng tăm tối.

Không có quang minh, không có hy vọng.

Tiếng đàn phảng phất đang kêu gọi, hắn phảng phất đang thấy Yến Nam Phi và Minh Nguyệt Tâm đang cười tươi tắn.

Bọn họ có phải đã đạt được an nghỉ ? Bọn họ có phải đang khuyên hắn cũng đi hưởng thụ thứ hòa bình mỹ lệ đó ?

Phó Hồng Tuyết chung quy đã bạt đao.

- o O o -